

Cine este aproapele meu?

Luca 10:25-37

Parabolele lui Isus

Dacă publicului tău îi place o prezentare dramatică, aceasta ar fi și o poveste bună de pus în scenă.

Povestea începe cu un învățător al legii care vine la Isus și încearcă să-l ispitească. Oamenii încercau mereu să-l prindă pe Isus făcând ceva greșit. Fariseii și cărturarii erau învățați ai legii și îl judecau pe Isus după interpretarea lor. Când opiniile sale nu se potriveau cu ale lor, s-au indignat și, în cele din urmă, acuzațiile lor au dus la moartea sa.

Învățătorul l-a întrebat pe Isus: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Isus a răspuns răspunzând la o întrebare cu o întrebare, făcând persoana să reflecteze asupra propriilor gânduri și motive. Isus l-a întrebat ce este scris în Lege și l-a întrebat pe învățător cum o interpretează.

Discuta:

Care crezi că este răspunsul la această întrebare?

Învățătorul cunoaște legea lui Moise și răspunde rapid cu un citat din Deuteronom 6:5 și Levitic 19:18:

„Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Are dreptate acest avocat? A răspuns corect la întrebare?

Da. Altădată, în Evanghelie, un fariseu care era învățător al legii l-a întrebat pe Isus care era cea mai mare poruncă. Isus a răspuns exact la fel (Matei 22:36-40).

O persoană poate avea toate răspunsurile corecte, dar nu contează dacă motivul din inima sa nu este curat. Dumnezeu ne cunoaște gândurile și El privește intențiile inimilor noastre, nu doar acțiunile noastre exterioare.

Discuta:

Ce înseamnă să fii drept?

O persoană poate fi îngâmfată. Aceasta ar fi o persoană care se mândrește cu cât de bună este, fie că este sinceră, fie pur și simplu o acțiune pe care o pune în scenă pentru ca alții să o vadă.

Adevărata dreptate înseamnă să fii în relație corectă cu Dumnezeu. Înseamnă că ești nevinovat, fără prihană, fără vină și fără prihană înaintea lui Dumnezeu. Neprihănirea nu este ceva ce poate fi câștigat prin faptele noastre sau ceva ce poate fi realizat. Singura modalitate prin care putem fi neprihăniți este prin credință. Trebuie să ne acceptăm neprihănirea ca un dar de la Dumnezeu pe care îl putem primi doar prin credința noastră în Isus Hristos (Romani 3:22; 4:5; 4:13; 5:17; 9:30; Efeseni 2:9).

Darul nostru al neprihănirii vine odată cu responsabilitatea de a fi reprezentanți ai lui Hristos și ai Împărăției Sale. În Împărăția lui Hristos, iubirea Domnului Dumnezeului vostru și iubirea față de ceilalți este prioritatea principală, iar conducătorii Împărăției Sale sunt cei care le slujesc altora.

Isus a fost mulțumit de răspunsul omului și a zis: „Ai răspuns corect; fă aceasta și vei trăi.” Însă învățătorul legii încerca să se îndreptățească. Încerca să se dovedească pe sine și să arate că este neprihănit în sine.

Cine este aproapele meu?

Așa că a insistat pentru mai multe informații și L-a întrebat pe Isus:

„Cine este vecinul meu?”

Isus răspunde cu o poveste:

„Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon...”

Din punct de vedere istoric, Isus vorbea despre un drum real, iar povestea vorbește despre o posibilitate foarte reală. Există un drum principal pentru a ajunge de la Ierusalim la Ierihon. Acest drum era oarecum izolat și avea multe peșteri și ascunzători de-a lungul căării. Nu era adesea mult trafic pe acest drum, iar hoții și tâlharii se ascundeau în peșteri și în spatele stâncilor și apoi furau de la călători.

Acest bărbat anume a fost atacat de hoți. I-au furat hainele, probabil tot ce avea, l-au bătut și l-au lăsat pe jumătate mort pe marginea drumului.

Discuta:

Cum ar fi asta? Ar fi înfricoșător.

Hoții sar de după stâncă, îți iau totul, inclusiv hainele, și nu numai atât, te bat și nu poți merge să ceri ajutor.

Fără haine ești jenat și umilit.

Ești atât de grav rănit, încât hoții te-au lăsat să mori. Nu ai bani și nu ai cum să ceri ajutor sau măcar să te oferi să plătești pe cineva să te ajute.

Ești complet neajutorat și la mila străinilor.

Un preot vine mergând pe drum. În societatea religioasă a vremii, aceasta ar fi ca un pastor sau un episcop de astăzi. Oamenii l-ar fi considerat pe acest om un om bun și sfânt. Bineînțeles că ar face ceea ce trebuie și l-ar ajuta pe acest om.

Dar ce a făcut preotul? L-a văzut pe bărbatul rănit? Da, l-a văzut, dar preotul nu s-a oprit să-l ajute. Nu numai că nu s-a oprit, dar s-a prefăcut că nici nu-l vede și a trecut pe lângă el pe partea cealaltă a drumului.

Discuta:

Ce crezi că gândea acest preot în inima lui?

Pare fără speranță, dar mai vine cineva!

Apoi, trece pe lângă el un levit. Ar fi ca un lider bisericesc de astăzi; cineva care lucrează sau predă în biserică. Este cineva care ar trebui să știe ce este corect și cineva considerat o „persoană bună”.

Levitul a trecut pe lângă el, s-a uitat la om și apoi a trecut pe partea cealaltă. Nu știm dacă bărbatul rănit l-a văzut, dacă era inconștient sau dacă a gemut de durere și a cerut ajutor. Tot ce știm este că levitul nu a oferit niciun ajutor și a trecut pe partea cealaltă.

Discuta:

Ce ai face? Ce părere ai despre cineva care se comportă așa cum s-au comportat preotul și levitul?

Cine este aproapele meu?

Acum pare cu adevărat fără speranță.

Dar, în cele din urmă, apare o altă persoană. Această persoană este un samaritean. Samaritenii nu erau plăcuți de evrei. Evreii erau poporul lui Israel, dar majoritatea samaritenilor erau pe jumătate evrei și pe jumătate neevrei. Evreilor li se spusese să nu se căsătorească cu neevrei, așa că acești oameni erau priviți de sus pentru că erau un amestec; nu erau puri. Aveau credințe religioase similare, dar diferite, iar între samariteni și evrei existaseră relații dure de sute de ani. Aceasta era ultima persoană de la care te-ai fi așteptat să fie „un aproape”.

Acest samaritean era în călătorie și a dat peste omul pe jumătate mort și i s-a făcut milă de el. Compasiunea este descrisă ca o voce interioară, care este mișcată din interior de simpatie sau milă. Acest tip de compasiune te îndeamnă să acționezi, să faci ceva pentru a ajuta. Când Isus vindeca oameni, se spune adesea că a fost „mișcat de milă”.

Samariteanul nu s-a limitat doar la a-l ajuta pe om. A făcut tot posibilul. I-a bandajat rănilor și a folosit propriile sale provizii.

Discuta:

El avea cu el ulei și vin pentru călătorie și le-a turnat peste om. De ce ar fi făcut una ca asta?

Vinul este alcool și servește ca dezinfectant natural. Omoară germenii și curăță. Uleiul ar fi fost un balsam și un agent vindecător.

Apoi, samariteanul l-a pus pe om pe propriul său animal, foarte probabil un măgar; ceea ce înseamnă că samariteanul a trebuit să meargă restul drumului conducându-l pe bărbat și asigurându-se că acesta nu cade de pe animal. Apoi l-a dus pe bărbat la un han, sau un fel de hotel, și a avut grijă de el acolo. Samariteanul a trebuit să plece a doua zi, așa că le-a dat bani oamenilor de la han și i-a rugat să aibă grijă de bărbatul rănit. Le-a spus că, dacă va costa mai mult decât banii pe care i-a dat, îi va rambursa la întoarcere. Se pare că acest samaritean ar fi putut avea o relație cu oamenii de la acest han; poate că a călătorit frecvent aici. Păreau să-l cunoască și să aibă încredere în el, deoarece a putut lăsa pe cineva în grija lor promițând că va plăti în plus data viitoare când va trece pe acolo.

Isus spunea întotdeauna lucruri neașteptate Învățăturile sale erau adesea opuse față de ceea ce credeau ceilalți. Oamenii care ascultau această poveste credeau cel mai probabil că un fariseu ar fi cel numit „vecinul cel bun”. Fariseii erau respectați ca fiind „cei mai dreapți” oameni. Dar să schimbi situația și să spui că o persoană indezirabilă, cum ar fi samariteanul, era adevăratul aproape? **Aceasta a fost o interpretare scandaloasă a definiției unui vecin.**

Apoi, Isus își încheie povestea cu încă o întrebare. O lasă înapoi în seama omului, ca acesta să decidă. Îl întreabă:

„Care dintre acești trei crezi că a fost aproapele celui care a căzut între tâlhari?” Iar omul a răspuns: „Cel care a arătat milă de el.”

Isus răspunde simplu: „Du-te și fă și tu la fel”.

Isus în poveste

Isus făcea și spunea mereu lucruri neașteptate. De aceea, atâtor oameni le-a fost greu să creadă că el era Mesia. Nu a interpretat legea așa cum o făceau ei. A vindecat în Sabat, a avut relații cu cei marginalizați, a mâncat cu păcătoși.

Oamenii nu înțelegeau că toate legile sunt rezumate în două porunci: să-L iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău și să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși.

Legea, în forma ei perfectă, avea să îndeplinească pe deplin acest lucru. Dar oamenii transformaseră legile în căi ale neprihănirii de sine și în modalități de a arăta cât de bine erau, aducând glorie lor înșiși, mai degrabă decât lui Dumnezeu. Îi respectau pe ceilalți pe baza acțiunilor lor exterioare, dar Isus le vedea inimile și i-a chemat la răspundere cu privire la motivele din spatele acțiunilor lor.

Învățătorul care îl întreabă pe Isus încearcă să facă ceea ce este drept conform literei legii. El întreabă: „Cine este aproapele meu?”. El vrea răspunsul legalist, pentru a putea măsura în mod drept și legal ceea ce ar trebui să facă.

Dar el ratează întreaga esență a poruncii. Nu este vorba despre a ajuta pe cineva pentru că îndeplinește criteriile corecte, ci despre a avea dragoste și compasiune autentice pentru ceilalți. În această poveste spusă de Isus, a întors totul și a adus un element de surpriză, prezentându-le cea mai puțin probabilă persoană care era de fapt aproapele iubitor.

Întrebări de lecție și versete de memorat

33. Ușa

1. Cine intră pe ușă?
21. Pe cine urmează oile?
22. Vor urma oile un străin? De ce sau de ce nu?
23. Ce spune versetul că vom recunoaște dacă îl cunoaștem pe Isus?

Ioan 14:6

Isus i-a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”

34. Cine este aproapele meu?

Citește Matei 25:35-40

1. Isus a spus: „Mi-a fost foame și Mi-ați dat?”
24. Mi-a fost sete și mi-ați dat?
25. Am fost un străin și?
26. Eu am fost bolnav și tu?
27. Eu am fost la închisoare, iar tu?
28. Când îi ajutăm pe alții, pentru cine o facem?

Matei 22:37-39

„...Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Și a doua este asemenea ei: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.”

35. Slujitorul cel rău

1. De câte ori a spus Isus că trebuie să iertăm? Explică.
29. Ce i-a dat stăpânul omului care datora o sumă foarte mare de bani?
30. Ce a făcut omul acela când angajatul său îi datora niște bani?
31. Ce spune Dumnezeu că va face dacă nu-i iertăm pe alții?

Marcu 11:26

Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre.

36. Oaia pierdută

1. Câte oi a lăsat în urmă păstorul?
32. Unde le-a lăsat pe celelalte oi?
33. Unde a dus El oaia pierdută după ce a găsit-o?
34. Ce a spus Isus că se întâmplă în cer când cineva se pocăiește?

Isaia 53:6

Noi toți rățăceam ca niște oi, fiecare ne îndrepta pe calea lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor.

